

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

38. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 0,95 €

21. ZÁŘÍ 2025

Z obsahu:

Odpuštění

Katecheze papeže
Lva XIV. při generální
audienci 13. srpna 2025,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Boží bohatství

Zamyšlení nad
liturgickými texty
25. neděle mezidobí
(cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Blahoslavený Alois Tezza

Libor Rösner
- strana 4 -

Papež křesťanským
politikům: Hodnoty bez
Krista nemohou změnit svět

- strana 6 -

Pastýřský list pražského

arcibiskupa Jana
Graubnera katechetům
- strana 7 -

Sté výročí výzvy Panny

Marie z Pontevedra
- strana 8 -

Syn brusiče nožů (9)

Wilhelm Hünermann
- strana 10 -

Norští biskupové varují
před podporou eutanazie

- strana 11 -

Obraz zjevení Panny Marie s Dítětem Ježíšem sestře Lucii 10. 12. 1925 v Pontevedra

Odpuštění

**Katecheze papeže Lva XIV. při generální audienci
13. srpna 2025, Řím, aula Pavla VI.**

„Miloval je až do konce.“ (Jan 13,2)

Drazí bratři a sestry, dnes se zaměříme na jedno z nejvíce šokujících a nejjasnějších gest evangelia: na okamžik, kdy Ježíš během poslední večeře podává sousto tomu, kdo ho zradí. Není to jen gesto sdílení, je

to mnohem více: je to poslední pokus lásky o to, aby se člověk nevzdal.

Svatý Jan s hlubokou duchovní citlivostí popisuje tento okamžik takto: „Během večere, když již ďábel vložil do srdce Jidáše, syna Šimona Iškariotského, aby Ježíše zradil [...], Ježíš, věda, že přišla jeho hodina [...], miloval je až do konce.“

(Jan 13,1-2) Milovat až do konce: to je klíč k pochopení Kristova srdce. Láska, která se nezastaví před odmítnutím, zklamáním, ani nevděkem.

Ježíš zná svou hodinu, ale nepodléhá jí: volí si ji. On sám rozpoznává okamžik, kdy jeho láska bude muset projít nejbolestivější ranou, ranou zrady. A místo aby se stáhl, obviňoval, bránil se... nepřestává milovat: umývá nohy, namáčí chléb a podává ho.

„Je to ten, pro kterého namočí chléb a dám mu ho.“ (Jan 13,26) Tímto prostým a pokorným gestem Ježíš dovršuje

Pokračování na str. 6

„Slož účty ze svého správcovství,“ říká v dnešním evangeliu hospodář svěmu správci. Jsme před volbami, a tak se nabízí převést tuto výzvu i do politické roviny, neboť bude do značné míry na nás, voličích, jak bude život v naší zemi vypadat a směřovat další čtyři roky. Každý se má rozhodnout, komu dá hlas, podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. To mj. znamená podívat se zpět a pečlivě rozvažovat o práci poslanců – avšak nejen vládních, ale i opozičních. Křesťanský volič má ve svém žebříčku hodnot, podle nichž posuzuje, i něco navíc – a není to jen tak *něco*, ale NĚKDO: Boha – a život podle jeho přirozeného zákona. Asi není třeba dodávat, že toto kritérium vévodí žebříčku hodnot, a to nejen těch politických...

Hledáme-li oporu pro své posuzování, pak existuje jasná sociální nauka katolické církve, jež vychází z nauky Pána Ježíše – ale upřímně: Kdo ji zná a do jaké míry? Proto se můžeme orientovat i podle papeže Lva XIV., který ve svém poselství francouzským voleným politickým zástupcům o této nauce řekl, že je zakotvena v lidské přirozenosti a v přirozeném zákoně, „který může každý rozpoznat“. (str. 6) Papež křesťanské politiky zároveň vyzývá, aby se nebáli tuto nauku přesvědčivě navrhopvat a hájit. Rovněž varuje, že „prosazování hodnot, jakkoli evangelních, pokud jsou vyprázdněny a není v nich Kristus, nemá moc proměnit svět“. Zjednodušeně řečeno: Křesťanská víra a veřejná role politiků nemohou být odděleny.

Editorial

K papežovým slovům můžeme ještě připojit hlas norských biskupů před blížícími se parlamentními volbami v Norsku. (str. 11) Inspirací pro letošní volby do Parlamentu ČR máme tedy více než dost. Prosme Ducha Svatého o osvícení – nepodceňujeme tuto Boží sílu, kterou ani pekelné mocnosti nepřemohou!

Opusťme politickou rovinu. I když... Při pohledu do večerádky, v němž probíhala poslední Ježíšova večeře s apóstoly, nelze přehlédnout Jidáše. Opět se nechťme vést papežem. Ten ve své katechezi hovoří o odpuštění, které Ježíš nabízí v kousku chleba. Jidáš toto gesto však nechtěl nepochopit, místo toho „vstoupil do něj satan“. Můžeme se jen domnívat, ale podle exegetů Jidáš pravděpodobně věřil v politického Mesiáše a tuto svoji naději na osvobození izraelského národa z područí Římanů vtělil do Ježíše. Jeho srdce bylo touto představou tak oklamáno, že – zradil. Pozdní lítost, když viděl, co jeho zrada způsobila, však – k jeho věčné škodě – jej v jeho zatvřelosti přijmout Ježíšovo odpuštění vedla k zoufalství a sebevraždě... I my často děláme chyby, hřešíme, a když pak litujeme, věříme zároveň v Boží odpuštění a očistění naší duše – proto chodíme ke svátosti smíření. Mimo jiné tím potvrzujeme, že jsme pochopili nejen Ježíšovo gesto ve večerádce, ale i celé jeho výkupné dílo spásy.

Úkolem nejen kněží, ale i politiků či katechetů je předávat světu nezřetelné, autentické křesťanství, vycházející z nauky Božího Syna Ježíše Krista. Pražský arcibiskup Jan Graubner na začátku školního roku ve svém pastýřském listě katechetům potvrzuje to, co jsme již řekli: evangelium nepochopí ten, kdo nepřijme Ježíšovo myšlení. (str. 7) To v celé šíři této výpovědi také znamená, že se vždy najdou i takoví lidé jako Jidáš. Čili zoufalci, kteří pro své pyšné ego či pro svou zatvřelost, zakotvenou v utkvělých vlastních falešných představách o Bohu, odmítají přijmout ho takového, jak se zjevil v Ježíši Kristu a jak ho stejného můžeme v pravých zjeveních poznávat i dnes. Tak je též falešnou představou i Bůh Soudce, který jen trestá. Jak jsme již viděli, Bůh je vždy připraven odpustit – a odpouští, avšak člověk nechápe, nelituje, nepřijímá... Není tedy chybou Boha, že člověk musí přijmout trest, ale je chybou člověka, že si o ten trest „řekne“. Jak málo pokory by stačilo, aby vše bylo jinak!

Složení účtů ze správcovství se týká i nás samých, především pak z toho, v co věříme, jakou víru světu předáváme a jak spolupracujeme s Boží milostí. (str. 3) Abychom ve všem, pokud možno, vždy obstáli, potřebujeme nadpřirozenou pomoc – Ducha Svatého a Panny Marie. Prosme o ni pokorně jako dobří správci své duše v duchu moudrých připomenutí...

Daniel Dehner

Tato neděle má být pro tebe důležitým mezníkem. Udělej si čas a potřebný klid, abys ve světle Ducha Svatého provedl důkladný audit. Pozorně a soustředěně si přečti posvátné texty, protože tě Pán dnes k sobě volá nikoliv jako svědka či pozorovatele, nýbrž proto, abys *složil účty ze svého správcovství*.

Zaskočilo tě takové předvolání? Nezapomněl jsi uprostřed přemíry všech možných aktivit na své *správcovství*? Správce je člověk, kterému byly svěřeny velké hodnoty, ale nikoliv proto, aby je vlastnil, nýbrž aby zaručil, že budou sloužit právě k tomu, k čemu jsou určeny. Udělej si proto inventuru všeho, co ti bylo svěřeno: patří sem všechno, dokonce i ty sám, všechno, co jsi a co máš, co víš, co umíš, v co věříš, spolu s nedozírným množstvím Božích milostí a darů. Toto všechno však není určeno pouze pro tebe. Roste počet těch, kteří si stěžují, že se jim nedostává toho, co jim Bůh posílá *skrze tebe*. Navíc Pán spoléhá na tebe nejen jako na zprostředkovatele, ale právem očekává, že to, co ti svěřil, *nezakopeš a neukryješ do země*, ale že tento neocenitelný kapitál budeš dále rozmnožovat a tak *vyzískáš další*⁽¹⁾. Ale jestliže ztrácíš ze zřetele, co všechno spravuješ, jestliže ani nemyslíš na to, že jsi jeho správcem, nenazývá tě Pán oprávněně *služebníkem špatným a líným*?⁽²⁾

Je svrchovaný čas, aby ses probudil ze své pohodlnosti. Tvůj Pán si přece zaslouží, abys pro něho pracoval s plným nasazením. Nebo ti snad jsou lhotejné ztráty, které v jeho království vznikají také tvou nedbalostí a liknavostí?

Podívej se kolem sebe na *syny tohoto světa*. Všimni si dobře, s jakým zaujetím, s jak neúnavnou horlivostí a vynalézavostí se starají o svůj mamon ti, kteří mu slouží. Vůbec jim nejde z mysli. Čím více mají, tím více ještě chtějí mít. I jejich na odiv stavěná štědrost není nic jiného než vypočítavost, od které očekávají, jak se jim to vrátí. Věnují tomu své nejlepší vlastnosti a všechnen čas. Je tvoje angažovanost pro Boží království srovnatelná s jejich pracovitostí?

Ježíš ti je dává za příklad ovšem jen proto, že je to velmi názorná ukázka, jak se člověk může zasvětit tomu, čemu se věnuje. Ale ihned tě upozorňuje, že není možné, abys současně *sloužil Bohu i mamonu*. Jsou to dva zcela protichůd-

né světy. Ta neslučitelnost spočívá v tom, že v každém z nich směřuji dobra a statky opačným směrem. Službu *mamonu* ti výstižně představuje prorok Ámos. Tady se dar vynalézavosti a podnikavosti snaží *zmenšovat míru a zvyšovat cenu, prodávat i to nejhorší obilí*. Synové tohoto světa si *stavějí stále větší stodoly*, protože *hromadí poklady pro sebe*⁽³⁾.

V Božím království teče bohatství opačným směrem. Tady se neshromažďuje, ale rozděluje. Nebeský Hospodář potřebuje takové správce, kteří by mu pomáhali zprostředkovat jeho hmotné i duchovní poklady bezplatně a bezúročně těm, kteří je potřebují, rozdávat štědře z jeho nevyčerpatelné hojnosti: *Vzhůru všichni, kdo žijíte, pojdte k vodám, i ten, kdo peníze nemá. Pojdte, kupujte a jezte, kupujte bez peněz a bez placení víno a mléko!*⁽⁴⁾ To je smyslem tvého správcovství, které zatím tak liknavě vykonáváš ke škodě těch, kteří žijí po pravdě a spravedlnosti, i ke škodě Hospodářova dobrého jména, protože jeho bezmezná štědrost nepřichází v potřebnou známost. Kolik je to lidí, kteří ještě nepoznali, že *On chce, aby se všichni zachránili a došli k poznání pravdy!*

Co ti tedy zbývá, nevěrný správce, který se *stydíš žebrot a bojíš se těžké práce*? Necháš se zahanbit těmi, kteří se do úmoru pachtí za svým mamonem? Nemeškej ani chvíli a vyprav se vyhledávat všechny Pánovy služebníky, kteří strádají pod tíží dluhů! Jen on ví, kolik z těchto dluhů jsou ve skutečnosti tvoje dluhy. Zapoj všechnen svůj důmysl, všechnu svou podnikavost, využij Hospodářovu velkodušnou štědrost, abys dlužníkům pomohl umorit jejich těžké břemeno. Jde o víc než o dlužníky. Je mnoho těch, kterým se vede ještě hůře, protože úpí v nejrůznějším otroctví a stále nic nevědí o tom, že *Ježíš se vydal za všechny a zaplatil za ně výkupné*. Nemáš kolem sebe ubožáky, co nepoznali Ježíše, *který slabého pozvedá z prachu, ze smetiště povyšuje chudého, aby ho posadil vedle knížat*? Copak jsi už zapomněl, kdo

Liturgická čtení

1. čtení – Am 8,4–7

Slyšte to vy, kteří šlapete po nuzném, utlačujete chudáky země! Říkáte: „Když už bude po slavnosti novoluní, abychom mohli prodávat obilí, kdypak již bude po sobotě, abychom mohli otevřít sýpky, zmenšovat míru, zvyšovat cenu, užívat podvodných vah, chudáka kupovat za peníze, nuzáka za pár opánků? I nejhorší obilí prodáme.“ Při chloubě Jakubově Hospodin přísahal: „Navěky nepomenu na žádný jejich skutek!“

2. čtení – 1 Tim 2,1–8

První věc, ke které vybízím, je tato: ať se konají modlitby prosebné, přímlyvné i děkonné za všechny lidi, za krále a všechny, kdo mají moc, abychom mohli vést život pokojný a klidný, v opravdové zbožnosti a počestnosti. Tak je to dobré a milé Bohu, našemu spasiteli. On chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy. Je totiž jenom jediný Bůh a jenom jediný prostředník mezi Bohem a lidmi: člověk Kristus Ježíš, který vydal sám sebe jako výkupné za všechny. To bylo zjeveno ve svůj čas; a já jsem byl ustanoven za hlasatele toho a za apoštola – to mluvím pravdu a nelžu – za učitele víry a pravdy mezi pohany. Přeji si tedy toto: všude se mají muži modlit tak, že budou zvedat čisté ruce bez hněvu a sváru.

Evangelium – Lk 16,1–13

Ježíš řekl svým učedníkům: „Byl jeden bohatý člověk a ten měl správce, kterého

Dokončení na str. 10

našel tebe? Že jsi také jeden z těch, které on pozvedl?

Přestaň se založenýma rukama kritizovat zkaženost světa, shromáždí své bratry, aby bez ustání *s čistými rukama, bez hněvu a hádání konali modlitby prosebné, přímlyvné a děkonné za všechny lidi i za ty, kteří zaujímají odpovědné postavení, abychom začali vést život pokojný a klidný, ve zbožnosti a počestnosti*.

Tak se to líbí Bohu, našemu Spasiteli!

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Mt 25,14–30; ⁽²⁾ srov. *tamtéž*;

⁽³⁾ srov. Lk 12,16–21; ⁽⁴⁾ Iz 55,1.

Blahoslavený Alois Tezza

Narození tohoto muže předcházela zajímavá příhoda. Během svatebního obřadu pocítila jeho budoucí matka, nevěsta Kateřina, náhlý nával odporu k manželství. Přepadla ji prudká touha po zasvěceném životě, avšak dokázala se opanovat a racionálně pochopit, že to učinit nemůže. V duchu Bohu obětovala své manželství, sebe i své děti, které měly přijít. Jedno z nich je dnes ctěno jako blahoslavený.

Jmenoval se Alois (Luigi) a narodil se 1. listopadu 1841 v Coneglianu, patřícím tehdy k Rakousku. Vyrostl ve zbožné rodině, vychováván citlivou a láskyplnou matkou a otcem Augustem, starostlivým tátou a obětavým lékařem projevujícím nevšední odborné schopnosti.

V Aloisových osmi letech však otec zemřel a vdova se uchýlila ke své matce. V roce 1853 se se synem přestěhovala do Padovy, aby mu umožnila studovat na střední škole. Nešlo mu to v ní vůbec špatně, nicméně město sv. Antonína mu nabídko ještě něco více než možnost studia. Působili v něm otcové kamiliáni, k nimž chlapec celým srdcem přilnul. Řád založil roku 1584 sv. Kamil de Lellis a jeho název Služebníci nemocných hovoří za všechny další komentáře. Zatoužil stát se jedním z nich, proto 15. září 1855 napsal novicmistroví P. Aloisu Artinimu do Verony. Vyjevil mu své přesvědčení, že ho vnitřní hlas volá ke vstupu ke kamiliánům a že doufá v přijetí do noviciátu – nejlépe už začátkem příštího školního roku. P. Artini ho obratem do města Romea a Julie pozval, aby v klášteře několik dní pobyl a seznámil se s duchem této řeholní rodiny.

Svým způsobem nemusel Alois nic poznávat, u padovských kamiliánů býval tak často, že představený tamní komunity uvedl, že „patří spíše nám než své matce“. Po ní zděděná povaha z Aloise činila miláčka padovské komunity. Na konci školního roku napsal Alois do Verony opět a svěřil se se svým snem dočkat se „onoho šťastného dne, v němž bude moci obléct hábit, aby mohl dokonale sloužit Pánu“. Dne 29. října 1856 se mu sen zhmotnil, byl přijat jako postulát do veronského kláštera. Dva dny poté vstoupila jeho matka Kateřina do kongregace Navštívení Panny Marie, když předtím rozdala veškerý svůj majetek chudým. Pocházela – pro zajímavost – z Moravy, za svobodna se jmenovala Nedwiedtová. Jakožto sestra

Františka Kamila vedla v kongregaci založené sv. Františkou de Chantal bohabojný a ctnostný život až do své smrti 2. srpna 1880, utužujíc se svým synem kamiliánem již tak dost pevné pouto.

Jejich věčných slibů 21. března 1859 se Alois účastnil v černém kamiliánském hábitu s červeným křížem, sám ty své časné skládal 8. prosince 1858, dne 21. května 1864 pak přijal svátost kněžství. P. Artini poté napsal jednomu z nejvýše postavených kněží v kongregaci, že „P. Alois je knězem oplývajícím mimořádnými vědomostmi a ctnostmi“.

Dva roky nato vešel v Itálii platnost dekret o zrušení řádů a kongregací. Otcové museli opustit kláštery a nějaký čas žili u dobrodinců, kteří jim poskytli přístřeší. Někdy v té době přichází kamiliánům na stůl pozvání bl. Daniela Comboniho, aby se podíleli na misiích v Africe.

To bylo něco pro P. Tezzu, toho času kvardiána veronského kláštera! Již dlouho se zabýval myšlenkou na misie, leč představení v Římě se vyslovili proti tomuto návrhu, na což zareagoval dopisem provinciálovi P. Artinimu: „Jakkoliv ve svém srdci živím touhu po práci na misiích, nechci

Blahoslavený Alois Tezza

ani teď, ani v budoucnu využít sebemenší možnosti, úlevy nebo výhody bez souhlasu představených mého řádu.“

To, že byl roku 1869 jmenován P. Tezza zástupcem novicmistra, možná bylo reakcí na tento postoj, mnohem spíše však zohledněním jeho dosavadního působení v řádu.

Konec 60. let 19. století byl ve znamení válečných operací mezi Rakouskem na straně jedné a Francií a Piemontem na straně druhé. Piemontané dobyli roku 1870 Řím a prohlásili jej hlavním městem sjednocené Itálie. Krvavé boje si vyžádaly stovky padlých a zraněných. Ty druhé s vehementním nasazením P. Alois Tezza v římské nemocnici sv. Jana ošetřoval.

Roku 1871 ho vedení řádu vyslalo v roli novicmistra do čerstvě založené fundace ve francouzské Cuišere. Brzy nato se stal v Cuišere představeným a zástupcem představeného lyonského kláštera a zakladatelem řádového domu v Lille. V roce 1877 se pak stal zástupcem provinciála. Ke všem těmto funkcím, znamenajícím spolu se samozřejmou péčí o nemocné velký záprah, P. Alois ještě vedl exercicie a byl kazatelem a zpovědníkem.

Pak přišel rok 1880 a s ním ve Francii nová fáze boje vládnoucích zednářských politiků s církví. Řády měly z moci úřední o vše přijít a tento úděl se týkal i kamiliánů v Cuišere, jejichž klášter plánovali zabrat pro své potřeby četníci. Jenže se stalo něco nečekaného. P. Tezza to později popsal v dopise generálnímu představenému: „Okolo osmé hodiny ranní mě přišel jistý přítel z Cuisery varovat, že na nás nepřátelé chystají frontální útok. Netrvalo dlouho a kaple i chodby kláštera zaplnili přední obyvatelé Cuisery a vesničané, kteří se o tom dozvěděli teprve před pár minutami. Teď byli připraveni vyjádřit protest a postavit se na odpor. Byl to úžasný a vzrušující pohled. Vůbec mi nepřišlo na mysl, že bychom se u Cuiserských těšili takovým sympatiím. Lidé všech stavů energicky vystoupili na naši obranu a klášterem se rozlehlo volání protestujících proti našemu vyhoštění a zavření kaple. Nikdo z představitelů města nechtěl mít s tímto aktem nic společného, četníci dokonce plakali. Komisař se trásl jako osika tvář v tvář všemožným výčitkám početného davu. Ukázalo se, že patnáct četníků na vytlačení davu z kaple nebude stačit. Komisař mě musel chtít nechtě poprosit,

abych zakročil, což jsem učinil. Celé to trvalo od 9 do 13.30 a znamenalo to pro nás nefalšované vítězství.

Dekret ovšem poslechnout musel a vrátil se načas do Itálie vyčkat, až bude ve Francii pro kamiliány zase místo. Tak se stalo 19. dubna 1881, přičemž on se do země galského kohouta vrátil již dříve a působil zde „načerno“. Stal se kvardiánem kláštera v Lille a o čtyři roky později francouzským provinciálem a za další čtyři roky prvním generálním konzultorem. Poté zamířil do římské nemocnice sv. Jana, kterou už znal z dob ošetřování zraněných vojáků.

V prosinci roku 1891 zorganizovaly sestry kongregace Panny Marie z večeradla rekolekce pro Francouzky žijící v Římě. Domluvený kněz se však nemohl dostavit, proto oslovily P. Tezzu. Ten jim vyšel vstříc a rekolekce vedl. Mezi přítomnými ženami byla i jistá Judita Vanniniová, jež byla nucena kvůli chatrnému zdraví dvakrát opustit tuto kongregaci. Při následném duchovním rozhovoru s P. Aloisem se mu svěřila se svou touhou po zasvěceném životě a přitom odmítla jím nabízené možnosti vstupu do nějaké existující kongregace. Tehdy jí exercitátor navrhl, zda by nechtěla spolupracovat s ním. Už ve Francii měl prý v úmyslu založit ženskou větev kamiliánů, leč kvůli přesídlení do Itálie uvízlo započaté dílo v půli. Nechtěla by být ona tou, která mu pomůže vdechnout této myšlence život zde v Římě? Judita si vzala čas na rozmyšlenou a pak kývla.

Dne 2. února 1892 navlékl generál řádu P. Jan Mattis v kapli generální kurie kamiliánů Juditě a jejím dvěma družkám škapulír s červeným křížem sv. Kamila de Lellis a předal jí potvrzení o přiřazení do řádu. Tím byl dán vznik Dcer sv. Kamila. P. Alois, jenž byl nezastupitelným pilířem nové větve řádu, je svěřil pod ochranu sv. Josefa. „*Ode dneška, bez ohledu na to, jak velké vás potkají těžkosti a jak moc budete čelit pronásledování, třebas i takovému, jaké bylo to v Egyptě, běžte k Josefovi, říká vám Pán. Běžte k Josefovi,*“ zněla jedna z jeho hlavních rad.

Později jim napsal: „*Jako pravé Dcery svatého Kamila máte vynikat milosrdenstvím, a to v první řadě vůči sobě navzájem, pak vůči ostatním, zvláště ubohým nemocným, máte být připraveny i k té nejbolestnější oběti a sloužit s milosrdenstvím.*“

V krátké době přibýly další ženy a dívky toužící cele se oddat Kristu Ježíši ve službě nemocným. Dne 19. března přijala Judita hábit a nové jméno – Josefína Marie. Od roku 2019 je ctěna jako svatá. Někdy v budoucnu se k ní, doufejme, vrátíme ve vlastním článku. P. Alois a sestra Josefína se naposledy viděli v roce 1900, kdy P. Tezza odplul do Peru, aby se tam stal vizitátorem.

Pravděpodobně šlo o konečný výsledek kampaně vedené proti němu od roku 1895, kdy musel čelit falešnému obvinění. Nebránil se proti němu, odevzdal svou při Hospodinu. „*Boží díla musí být posílena utrpením a obětí,*“ psal sestře Josefíně. V důsledku toho musel opustit ke svému smutku Řím a sestry a vydat se do Španělska, kde měl působit jako vizitátor. Rok nato ho představení „uklidili“ do Francie, kde opět bolestně snášel odloučení od Říma a mladičké ženské větve řádu, jež mu přirostla k srdci. Anebo šlo o způsob vyslyšení Aloisových proseb?

Právě v roce 1895 se totiž svěřil v dopise sestře Josefíně: „*Snad tisíckrát jsem řekl Pánu: »Vzdal mě od mých drahých dcer, klidně i napořád, jen ať jsou Tvé, jen a pouze Tvé.«*“ Jako důkaz pro tuto domněnku by mohl sloužit i dopis adresovaný roku 1912 z Limy nové generální představené, sestře Alfonsině, v němž P. Alois vysvětluje, proč jim píše tak vzácně. „*V prvních letech Vaší fundace, drcen těžkostmi, trápením, vnitřními boji a všemožnými smutky, které jsem nevyjevoval navenek, které v mém srdci nicméně byly přítomné, jsem na úmysl zdárného vyvíjení se Vašeho díla složil Bohu obětí naprostého vzdálení se od Vás, abyste se rozvíjely a uchovaly si Božího Ducha (...). Bůh, jak to tak vypadá, mou obětí přijal a o několik let později, když jsem to nejméně očekával, mě otec generál poslal na několik let do Ameriky. A Pán mě tam chtěl mít vzdor generálově vůli nastálo. Mé nejdražší dcery, copak nejsem povinen nadále přijímat ze srdce to, co jsem přislíbil a obětoval Pánu Bohu? Nebyla by častější korespondence s Vámi něčím, co by sice uspokojilo mé srdce, ale čím bych Pánu částečně vzal to, co jsem mu obětoval?*“

V Peru vplul P. Tezza se svým druhem P. Angelem Ferronim do nelehké situace. „*Ačkoliv zde nemám nouzi o trny a kříže a lidsky řečeno mám dojem, že jen marním čas, svatá Boží vůle mě utěšuje,*“ napsal. Proticírkevní politika v zemi zapříčinila, že řád byl

dlouhá desetiletí odříznut od Říma a kamiliánská fundace skomírala. Podařilo se jim ji však sjednotit s Římem, na což reagoval apoštolský delegát biskup Petr Gasparri příkazem, aby v Peru zůstal a pokračoval ve svém bohubilém díle. „*Doufám, že jsem neporušil slib poslušnosti,*“ psal P. Tezza generálovi řádu, „*o to víc, že to pro mne znamená velkou obětí, kterou spolu s naším předrahým otcem zakladatelem svěťuji Pánu Bohu pro dobro zdejšího domu. Modlete se, prosím, za mne o to horlivěji, neboť pouze Bůh je pánem srdcí a lidské vůle.*“

Pro Peru bylo jeho uposlechnutí darem z nebes. Pozdější limský arcibiskup Emilio Lisson Chaves na Aloisovu adresu prohlásil, že měl dojem, že vidí sv. Františka Saleského. Krom své běžné kazatelské a ošetrovatelské činnosti se z rozhodnutí limského arcibiskupa stal P. Alois zpovědníkem v kněžském semináři i řeholníků různých řádů a kongregací, členem kněžské rady i osobním rádcem biskupa Gasparriho.

Dílo kamiliánů se v Limě pod Aloisovým vedením zdárně rozvíjelo. Pečovali o pacienty čtyř nemocnic, chodili do ženské věznice, polepšovny, čtyř gymnázií, kde všude zpovídali a vedli duchovní rozhovory, nehledě na neustále plný kostel a zpovědnice. Do toho byli dnem i nocí připraveni jít k nemocnému.

To vše museli zvládat ve dvanácti lidech – do 26. září 1923, kdy jeden z nich ubyl. Jmenoval se Alois Tezza a v ten den v Los Reyes zemřel.

Při jeho pohřbu byla na nohou doslova celá Lima. Zádušní mši svatou sloužil apoštolský nuncius P. Josef Petrelli, jenž zesnulého P. Aloise nazval „*milosrdným samaritánem, který se snažil hmotně i duchovně léčit rány města a který hlásal, a hlavně žil evangelium milosrdenství*“, přítomný P. Gasparri zase „*Bohem inspirovaným mužem Prozřetelnosti z Limy*“. Limský lid ho nazval „*svatým z Limy*“. Když byly v roce 1947 jeho tělesné pozůstatky exhumovány, zjistilo se, že kdosi na zadní stěnu jeho náhrobku vyryl nápis: *P. Alois Tezza – apoštol Limy.*

O rok později byly jeho tělesné pozůstatky dočasně uloženy v provinčním domě Dcer sv. Kamila v Buenos Aires, v roce 1999 pak převezeny do Říma a definitivně uloženy v kapli generálního domu Dcer sv. Kamila vedle bl. Josefíny Vanniniové. Dne 4. listopadu 2001 ho Jan Pavel II. blahověstil.

Odpuštění

– dokončení katecheze papeže Lva XIV. ze str. 2

svou lásku. Ne proto, že by nevěděl, co se děje, ale právě proto, že vidí jasně. Pochopil, že svoboda druhého, i když se ztratí ve zlu, může být stále dosažena světlem mírného gesta. Protože ví, že skutečné odpuštění nečeká na pokání, ale je nabízeno jako první, jako bezplatný dar, ještě předtím, než je přijato.

Jidáš to bohužel nechápe. Po soustu – říká evangelium – „vstoupil do něj satan“ (v. 27). Tento úryvek nás zasahuje: jako by se zlo, dosud skryté, projevilo poté, co láska ukázala svou nejzranitel-

nější tvář. A právě proto, bratři a sestry, je toto sousto naší spásou: protože nám říká, že Bůh dělá všechno – opravdu všechno – aby nás dosáhl, i v hodině, kdy my ho odmítáme.

Právě zde se zjevuje odpuštění v celé své moci a ukazuje konkrétní tvář naděje. Není to zapomnění, není to slabost. Je to schopnost nechat druhého svobodným a milovat ho až do konce. Ježíšova láska nepopírá pravdu bolesti, ale nedovolí, aby zlo mělo poslední slovo. To je tajemství, které Ježíš pro nás uskutečnu-

je a na kterém jsme někdy povoláni podílet se i my.

Kolik vztahů se rozpadá, kolik příběhů se komplikuje, kolik nevyřčených slov zůstává viset ve vzduchu! Evangelium nám však ukazuje, že vždy existuje způsob, jak pokračovat v lásce, i když se vše zdá být nenapravitelně ztraceno. Odpustit neznamená popřít zlo, ale zabránit mu, aby způsobilo další zlo. Neznamená to říkat, že se nic nestalo, ale udělat vše pro to, aby budoucnost nebyla určována záští.

Když Jidáš opustil místnost, „byla noc“ (v. 30). Ale hned nato Ježíš řekl: „Nyní byl Syn člověka oslaven.“ (v. 31) Noc ještě trvá, ale už se začíná rozednívat. A rozednívá se, protože Kristus zůstává věrný až do konce, a tak je jeho láska silnější než nenávist.

Drazí bratři a sestry, i my prožíváme bolestné a únavné noci. Noci duše, noci zklamání, noci, kdy nás někdo zranil nebo zradil. V takových chvílích máme pokušení uzavřít se, chránit se, oplatit úder. Ale Pán nám ukazuje naději, že existuje vždy jiná cesta. Učí nás, že i tomu, kdo se k nám otočí zády, můžeme nabídnout sousto. Že můžeme odpovědět tichem důvěry. A že můžeme jít dál s důstojností, aniž bychom se vzdali lásky.

Prosme dnes o milost umět odpouštět, i když se necítíme pochopeni, i když se cítíme opuštěni. Právě v takových chvílích totiž láska může dosáhnout svého vrcholu. Jak nás učí Ježíš, milovat znamená nechat druhého svobodného – i když nás zradí – a nikdy nepřestat věřit, že i tato svoboda, zraněná a ztracená, může být vytržena z područí temnoty a vrácena světlu dobra.

Když světlo odpuštění pronikne nejhlubšími trhlinami srdce, pochopíme, že nikdy není zbytečné. I když je druhý nepřijme, i když se zdá marné, odpuštění osvobozuje toho, kdo je dává: rozpouští zášť, navrácí mír, vrací nás k sobě samým.

Ježíš prostým gestem nabídnutého chleba ukazuje, že každá zrada se může stát příležitostí ke spáse, pokud je zvolena jako prostor pro větší lásku. Nepodléhá zlu, ale vítězí nad ním dobrem a brání mu uhasit to, co je v nás nejvlastnější: schopnost milovat.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Papež křesťanským politikům: Hodnoty bez Krista nemohou změnit svět

Papež Lev XIV. ve svém poselství francouzským voleným zástupcům zdůraznil, že křesťanští političtí lídři jsou povoláni obracet se ke Kristu, žít svou vírou bez kompromisů a vydávat o něm svědectví, aby mohli čelit výzvám současnosti a přispívat k proměně světa.

„Spása, kterou Ježíš získal svou smrtí a zmrtvýchvstáním,“ uvedl papež, „zahrnuje všechny rozměry lidského života: kulturu, ekonomiku a práci, rodinu a manželství, úctu k lidské důstojnosti a životu, zdraví, stejně jako komunikaci, vzdělávání a politiku.“

Při setkání se zástupci francouzského departementu Val-de-Marne papež zdůraznil, že jubilejní pouť do Říma má posílit jejich naději a vybavit je k práci na budování spravedlivějšího světa.

Tváří v tvář „excesům“ západní společnosti podle papeže křesťané nemohou udělat nic lepšího, než se obrátit ke Kristu a prosit jej o pomoc při naplňování svých povinností. Přijetím Krista mohou političtí představitelé najít nejen „osobní obohacení“, ale také účinněji sloužit těm, které zastupují.

Papež připomněl, že díky ctnosti lásky, vlité ve křtu, se křesťanští politici mohou opírat o sociální a politickou lásku, která je připravuje čelit současným výzvám – ovšem jen tehdy, pokud svou ví-

ru skutečně žijí a svědčí o ní. Varoval zároveň, že „prosazování hodnot, jakkoli evangelních, pokud jsou vyprázdněny a není v nich Kristus, nemá moc proměnit svět“.

Papež rovněž uznal, že není snadné plnit politické povinnosti v souladu s vírou, zejména v západních společnostech, kde jsou Kristus a církev marginalizováni, přehlíženi, nebo dokonce zesměšňováni. Přesto povzbudil politiky, aby se stále více sjednocovali s Kristem, žili v něm a vydávali o něm svědectví.

Křesťanským politikům připomněl, že jejich víra a veřejná role nemohou být odděleny: „Jste proto povoláni posilovat se ve víře, prohlubovat své porozumění nauce – zejména sociální nauce, kterou Ježíš přinesl světu, a uvádět ji do praxe při výkonu svých povinností i při tvorbě zákonů.“

Tato nauka je podle papeže zakotvena v lidské přirozenosti a v přirozeném zákoně, „který může každý rozpoznat“. Proto vybídl křesťanské politiky, aby se nebáli tuto nauku přesvědčivě navrhnout a hájit. „Jde o nauku spásy, která směřuje k dobru každého člověka a k budování pokojné, harmonické a prosperující společnosti,“ uzavřel papež.

Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

Pastýřský list pražského arcibiskupa Jana Graubnera katechetům

Drazí bratři v kněžské a jáhenské službě, milí katecheti a katechetky, učitelé náboženství a vedoucí společenství, rád využívám začátku školního roku, abych Vám poděkoval za Vaši důležitou službu v církvi. Zároveň každému z Vás vyprošuji Boží pomoc do nového roku, a hlavně Vám přeji radost z Boha, která bude Vaší silou i nejlepším pomocníkem ve Vaší službě.

Oslovuji Vás společně, protože mi velmi záleží na Vaší úzké spolupráci. I když se Vaše zaměření trochu liší, pracujete na společném díle, které vychází z Ježíšova příkazu: Jděte, získejte učedníky, křtíte a učte. Podle svatého Matouše to Pán řekl takto: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ Naš první úkol je tedy vyjít, nečekat na ty, kteří přijdou nebo se přihlásí, ale aktivně získávat učedníky. Nejde však jen o nějaký nábor, ale o probuzení zájmu, vzbuzení touhy, navázání vztahu a budování přátelství s Ježíšem a zapojení se do společenství Ježíšových přátel. Křtít a učit nestačí, i když obojí je součástí našeho poslání.

Společně jsme zodpovědní za komplexnost. Kdo učí, musí myslet na získávání i uvádění do společenství církve. Kdo vede společenství, musí myslet i na vzdělávání. Pokud jeho členové nemají vzdělávání jinde, nabídneme ho vedoucím společenství sami. Podobně nestačí výuka náboženství bez uvádění do tajemství víry a života ze svátostí. Naši svěřenci by byli ošizeni, kdyby náš přístup nebyl komplexní. Vždy musíme brát vážně daný věk, prostředí, zázemí a stupeň osobní zralosti a respektovat svobodu, ale nikdy bychom neměli rezignovat na nabídku komplexní formace evangeliem, kterou nabídneme sami, nebo ji zprostředkujeme.

Evangelium nepochopí, kdo nepřijme Ježíšovo myšlení. Naučit se myslet jako Ježíš není snadné, ale jde o dobrodruž-

ství plné osobních zkušeností, které jsou více než zážitky. I malé děti či mladí ve víře mohou získat zkušenost, že Bůh, který je Láska, není od nich daleko, ale miluje je v jejich vlastním srdci, když oni dělají nezištný skutek lásky či odpuštění. Tak mohou poznat, že když naslouchají Ježíši a nechají v sobě působit Boha, mění se k lepšímu i atmosféra mezi nimi. Mohou zakusit Boží království v sobě i mezi sebou. Jen kdo z vlastní zkušenosti pozná pravdivost a sílu Božího slova uvedeného ve skutek, může zažít úžas nad Boží velikostí a touhu pokračovat na cestě poznávání a budování přátelství s Ježíšem.

Sdílení duchovních zkušeností buduje společenství učedníků a vede k novému setkání s Bohem. Když emauzští učedníci sdělovali svou zkušenost s Ježíšem na cestě, stanul mezi nimi. Víra není jen věcí rozumu, ale především milosti a vztahu, který roste zkušenostmi. Víra roste předáváním, proto patří k základní formaci učedníka i snaha dělit se o svou zkušenost a získávat další učedníky. Pro děti to mohou být spolužáci či sourozenci a někdy i vlastní rodiče. Také apoštolové po první zkušenosti s Ježíšem hned volali své bratry či kamarády. Misie je přirozenou reakcí na duchovní objev.

Naším úkolem je i výchova ve víře. Naše víra musí být nakažlivá. Proto musíme žít tak, abychom my sami měli stále aktuální zkušenosti s žitím Božího slova a mohli svěřence inspirovat bez ohledu na to, jestli se právě cítí věřící, nebo ne. Víra je ze slyšení. Nejen z informací. Z našich slov i skutků musí vyzařovat radostná víra, která může zapalovat. Kdo se vydává na cestu víry, nutně potřebuje duchovního průvodce. Buďme připraveni naslouchat jejich otázkám i zkušenostem, aby se měli komu svěřit. Při jejich hledání neodpovídejme jen poučkami, nýbrž nastavujeme zrcadlo Božího slova, třeba doplněného našimi zkušenostmi s Bohem či postojem církve, v němž najdou odpověď sami. Buďme trpěliví a velkorysí, berme vážně situaci, v níž se nacházejí, ale nesnižujeme laťku. Mladí se nebojí velkých výzev.

Nechci příliš zasahovat do Vašich programů, ale přesto prosím, abyste ve všech rozvrzích dbali na budování upřímného přátelství dětí s Ježíšem a probouzení touhy líbit se mu, jednat jako on.

Pokud jde o vědomosti, u předškolních dětí dbejme alespoň na znalost modlitby Otče náš, protože tak mluví se svým Otcem náš přítel Ježíš, a modlitby k Matce Boží – Zdravas, Maria.

Před prvním svatým přijímáním připravte děti na svátost pokání a závčas proberte Desatero. Neodkládejte téma hříchu a Božího milosrdenství až na pozdější dobu.

Absolventi základních škol a kandidáti na svátost bířmování mají mít náboženské znalosti alespoň na úrovni Katechismu pro mládež *Youcat*.

Znalosti nejsou všechno, ale počty praktikujících katolíků, kteří věří na převtělování či chodí ke kartárce nebo neznají cestu k duchovnímu uzdravení skrze svátosti a propadají beznaději, nejsou dobrou vizitkou naší práce.

Bratři a sestry,

služba katechety, učitele náboženství a toho, kdo doprovází ke zralé víře, nám dává ohromnou příležitost přispět k pozitivní změně společnosti. Každý z našich žáků může být začátkem nového řetězce nadšených misionářů. Neztrácejme naději, že naše nasazení opravdu stojí za to. A nezapomínejme, že ten, kterému patří všechna moc na nebi i na zemi, je s námi v každém okamžiku.

Rád uslyším o Vašich dobrých zkušenostech. Ujišťuji Vás svou modlitbou a Vám i Vaším svěřencům ze srdce žehnám.

*Mons. Jan Graubner,
arcibiskup pražský a primas český*

*Zdroj: Arcibiskupství pražské
(Redakčně upraveno)*

Zveme vás do **VEČEŘADLA MKH**
v kostele Nejsvětější Trojice ve Zdoukách
v neděli 5. října 2025 v 15 hodin.

Scházíme se již 26. rok. Tomuto večeradlu bude předsedat P. Mgr. Jiří Polášek ze Zašové. Na programu je adorace, rozjímavý růženec, čtení z „modré knihy“, promluva, zasvěcení Panně Marii, svatá zpověď. Večeradlo bude zakončeno mší svatou.

Sté výročí výzvy Panny Marie z Pontevedra

Kromě jubilejního Svatého roku prožíváme v roce 2025 také výročí 100 let od zjevení Panny Marie sestře Lucii de Santos v Pontevedra a předání daru pěti prvních mariánských sobot v měsíci. Byla tato výzva Panny Marie za sto let naplněna? Odpovědět si může každý ve svém srdci.

Zjevení v Pontevedra

Dne 13. července 1917 se ve Fatimě třem pasáčkům Lucii, Františkovi a Hyacintě Panna Maria zjevila potřeť a ukázala jim peklo. Současně jim sdělila, že si přeje, aby se ve světě ustanovila úcta jejího Neposkvrněného Srdce, a také hovořila o smírném svatém přijímání o prvních sobotách v měsíci... „Viděli jste peklo, kam se dostávají duše ubohých hříšníků. Aby je zachránil, chce Bůh ve světě zavést úctu k mému Neposkvrněnému Srdci. Jestliže lidé udělají, co vám řeknu, mnoho duší se zachrání a bude mír... Přijdu požádat o zasvěcení Ruska mému Neposkvrněnému Srdci a o smírné svaté přijímání o prvních sobotách v měsíci... Nakonec zvítězí mé Neposkvrněné Srdce. Svatý otec mi zasvětil Rusko, to se obrátí a světu bude dopřán na nějakou dobu mír.“ (Sestra Lucie hovoří o Fatimě) O osm let později, 10. prosince 1925, se Panna Maria zjevila (s Dítětem Ježíšem) sestře Lucii v konventu sester dorotejek v Pontevedra.

Zjevení Panny Marie s Dítětem Ježíšem sestře Lucii 10. 12. 1925

Dítě Ježíš hovořilo jako první: „*Měj soucit se Srdcem Nejsvětější Matky, se Srdcem ovinutým trny, kterými je nevděční lidé neustále probodávají, a nikdo nekoná smírné skutky, aby je odstranil.*“

Velký slib

Panna Maria poté řekla: „*Dcero, pohleď na mé Srdce ovinuté trny, kterými je nevděční lidé probodávají rouháním a ne-*

Logo stého výročí zjevení Panny Marie v Pontevedra

vděkem. Snaž se alespoň ty mě potěšit a řekni, že slibuji všem, kdo se po dobu pěti měsíců v první sobotu vyzpovídají, přijmou svaté přijímání, pomodlí se růženec a stráví 15 minut při rozjímání 15 tajemství růžence, že jim budu blízko v hodině smrti se všemi milostmi, které potřebují ke spáse.“ Dne 15. února 1926 se Lucii znovu zjevil Ježíš v Pontevedra v zahradě konventu. Řekl jí: „*Je pravda, moje dcero, že mnoho duší již slaví první soboty, ale jen několik jich dokončí, a ti, kteří je splní, konají tak v úmyslu dosáhnout milostí, které jsou slibovány. Těšilo by mě víc, kdyby konaly pět sobot s horlivostí a s úmyslem zadostiučnění Srdci Nebeské Matky, než kdyby jich dělaly patnáct s vlažností a různými úmysly...*“

Důležitost této úcty

Ona znamená vnitřní jednotu Marii-na Neposkvrněného Srdce s Nejsvětějším Srdcem jejího Syna. I proto se památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie od

roku 1969 slaví v sobotu po páteční slavnosti Božského Srdce. Před odchodem do nemocnice řekla Hyacinta Lucii: „*Řekni všem, že Bůh nám uděluje milosti skrze Neposkvrněné Srdce Panny Marie, že lidé je musí prostřednictvím tohoto Srdce vyprošovat, že Ježíšovo Srdce chce, aby spolu s jeho bylo uctíváno Neposkvrněné Srdce Panny Marie.*“ Mariino Srdce „*otevřené slovy »Ženo, hle tvůj Syn« (Jan 19,26) je duchovně sjednoceno se Srdcem jejího Syna, otevřeného kopím vojáka*“, řekl papež Jan Pavel II. ve své homilii ve Fatimě 13. května 1982. V této úctě Ježíš sám touží po odčinění za hříchy, které probodávají bolestné Srdce jeho Matky, mateřský symbol její milosrdné lásky a touhy po spáse celého lidstva.

Proč tedy pět prvních sobot

Existuje pět důvodů. Je pět urážek a rouhání proti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie:

- (1) Rouhání proti Neposkvrněnému Počtu Panny Marie.
- (2) Rouhání proti jejímu Panenství.
- (3) Rouhání proti jejímu Božskému Mateřství.
- (4) Rouhání těch, kteří otevřeně zasévají do srdcí dětí lhostejnost, a dokonce i nenávisť vůči Matce Boží.
- (5) Urážky těch, kteří ji hanobí v jejich obrazech a sochách.

Velká příslibení daná k pobožnosti pěti prvních po sobě jdoucích sobot

K pobožnosti pěti prvních sobot byla dána velká příslibení. Mnozí budou chtít vykonat tuto pobožnost pro svůj osobní užitek. „*Všem, kdo po pět po sobě následujících prvních sobot v měsíci splní požadované podmínky, slibuji, že při nich budu v hodině smrti se všemi milostmi potřebnými ke spáse jejich duše.*“ S nezměrnou velkorysostí slíbila Nejsvětější Panna tu nejúžasnější milost, milost všech milostí, milost vytrvání až do konce. A tento příslib platí pro všechny bez výjimky

a bez jakýchkoliv omezení: „Všem, kdo splní... slibuji.“

„Nikdy jsem nebyla tak šťastná, jako když přišly první soboty,“ řekla Lucie. „Když jsem se to dozvěděla, hned jsem s pobožností začala a toužila jsem udělat všechno pro to, aby se do ní zapojili i ostatní.“ V dopise své matce Marii Róze z 24. července 1927 Lucie píše: „Potěš mě tím, že se zapojuješ do této pobožnosti, o které vím, že se líbí Bohu, a kterou si žádala sama Panna Maria. Očekávám, že mi napíšeš, že jsi ji přijala a že se snažíš podnítit k této pobožnosti i druhé. Uděláš mi tím nesmírnou radost.“

Podmínky smírných pobožností prvních sobot v měsíci

1. Svátá zpověď – je možné vykonat před první sobotou nebo po ní s úmyslem smíru za urážky Neposkvrněného Srdce Panny Marie.

Další tři podmínky musí být splněny v den první soboty:

2. Svaté přijímání na smír.

3. Modlitba svatého růžence (pět de-sátků).

4. Rozjímání o tajemství svatého růžence o jednom nebo více tajemstvích (15 minut).

Toto vše konat s úmyslem na smír Neposkvrněného Srdce Panny Marie, pět po sobě jdoucích prvních sobot.

Nikoliv „dělat“, ale slavit

Často můžeme slyšet, že se někdo ptá: „Zdali jsi už udělal první soboty v měsíci, či nikoliv?“ „Dělat“ však můžeme domácí úkoly nebo pořádek v domě, ale první mariánské soboty bychom opravdu měli slavit.

Tyto dny jsou totiž velikým dnem milosti, vždyť také sama Panna Maria řekla: „Každou první sobotu se uzavírají brány pekla: nikdo nebude zavržen. Brány očistce

Malý Bruno zakrývá květinami Srdce Panny Marie, které je ovínuto trny

Slavení prvních mariánských sobot s růžencem v rukou

se otevírají. Mnoho duší přijde do nebe. To je dílo milosrdné lásky mého Syna, kterou odměňuje ty duše, které uctívají mé Neposkvrněné Srdce!“ Jak krásné by bylo přicházet jednotlivě, v rodinách či společenstvích takto slavit první soboty v měsíci!

V národním centru Fatimského apoštolátu v Českomoravské Fatimě v Kocliřově se slaví každá první mariánská sobota v měsíci. Pro celý tento den je připraven duchovní program vždy s hlavním hostem, přednáškou, programem pro děti, svátostí smíření, modlitbou svatého růžence a slavením mše svaté. Občerstvení budete nejen na duši, ale i na těle. Podrobný program také naleznete vždy v kalendáři akcí na webu www.cm-fatima.cz.

Aktivita pro děti

Přiblížit dětem význam odčinění vůči urážkám, rouháním a lhostejnostem Neposkvrněnému Srdci Panny Marie můžeme i následovně: Lze vyrobit srdce a vystříhnout a na ně nalepit trny. Děti pak mohou dostat kytičky, které si vystříhnou a nalepí na trny a pomodlí se vždy jedno „Zdravas, Maria“. Takto zakryjí postupně všechny trny na Neposkvrněném Srdci Panny Marie a promění je v krásné srdce ovínuté květinami.

Svědectví

Výše zmíněnou aktivitu konal i malý Bruno při národní cyrilometodějské pouti na Velehradě. On však nezůstal jen u jedné květiny, ale nalepil na srdce celkem třináct květin a opravdu po každé květině se pomodlil „Zdravas, Maria“. Jak inspirativní příklad nám malý Bruno zanechal! „Jestliže znovu nebude-

te jako děti, jistě nevejdete do nebeského království.“ (Mt 18,3)

Dalším krásným svědectvím prvních mariánských sobot je svědectví více lidí o tom, že když s prvními mariánskými sobotami začali, už nechtěli přestat. Už ani nepočítají, kolik jich bylo, ale chtějí odčinovat hříchy, urážky a lhostejnosti vůči Neposkvrněnému Srdci Panny Marie stále.

Další ovocem prvních mariánských sobot je také aktivita *Růž(nec) pro Pan-nu Marii*. Tato aktivita vznikla s úmyslem pomodlit se svatý růženec právě za odčinění urážek, rouhání a lhostejností vůči Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a jako dárek místo růže Panně Marii darovat právě svatý růženec. Takto darované růžence jsou pak zaslány do předem vybrané země, kde se předají dále, aby se na nich mohli modlit ti, kteří svůj růženec nemají. Letos již probíhá 6. ročník této aktivity a po Nigérii, Indii, Ukrajině, Rusku a Maďarsku budou letos svaté růžence předány dětem, které podporuje organizace *Mary's Meals*. Více o této aktivitě i s možností zaslání svatého růžence naleznete opět na webu www.cm-fatima.cz.

Videoposelství k Pontevedra

Videoposelství k prvním mariánským sobotám od profesora América Pabla Lópeze Ortize ze Světového apoštolátu Fatimy naleznete na tomto internetovém odkazu: <https://www.youtube.com/watch?v=QJwrm1fLAeA>.

Zdroj: Brožura *Fatima Kocliřov 1990 - 1995 - 2020*

(Redakčně upraveno)

Syn brusiče nožů (9)

ŽEBRAVÝ STUDENT

Jednoho mrazivého zimního dne přinesl Julián hokynářce Bouthouxové opět džbán oleje. Měl zkrhlé ruce a musel dávat pozor, aby nádobu neupustil. Podle svého zvyku spojil svou pochůzku s návštěvou Nejsvětější svátosti. Dlouho klečel před svatostánkem a prosil Spasitele, aby mu dal najevo, jak by dosáhl cíle, po němž z celého srdce touží.

P. Touche mu poradil, aby se učil latině, ale jak to dokáže bez učitele? Ustaraně pokračoval v cestě. Když vstupoval do obchodu, slyšel ze sousední místnosti mladistvý hlas: „Laudo, laudas, laudat...“

„Co je to?“ otázal se udiveně.

„Můj vnuk se učí latině,“ vysvětlila kramářka. „Víš přece, že navštěvuje kolej v bývalém kapucinském klášteře.“

„Smím na okamžik k němu?“

„Ovšem, jen vejdi!“

„Výborně, že jsi zde!“ zaradoval se jeho přítel Jan, jemuž přerušení studia přišlo vhod. „Časování je tak nudné.“

„Ty se učíš latině?“ užasl Julián. „Jak to děláš?“

„Hloupá otázka! Bifluji, co je v knize!“

„Smím se podívat?“

„Proč ne? Ale nezanechej tam skvrny od oleje!“

Julián si pečlivě utřel prsty o zástěru, uchopil opatrně učebnici a přeslabikoval nadpis: „Ludus Latinus.“

„Co to znamená?“ zeptal se.

„Latinská hra se to jmenuje, ale mohu ti říct, že to není žádná hra, ale dřina.“ Mladý lisovač oleje dychtivě listoval v knize. Přítel mu ochotně vysvětloval, kde je skloňování, kde časování a kde cvičení.

„To všechno si musíš vměstnat do hlavy,“ bručel ne zrovna nadšeně. „Buď rád, že to nemusíš dělat.“

„Chtěl bych se také učit latinsky,“ přiznal se Julián.

„K čemu?“

„Chtěl bych se stát knězem.“

Jan Bouthoux pohleděl překvapeně na přítele. „Myslíš to vážně?“

„Samozřejmě! V takové věci se nežertuje. Kéž bych měl takovou knihu!“

„Dostaneš ji u knihkupce Gastineaua.“

„Pomáhal bys mi občas, kdybych všemu nerozuměl?“

„Rád, ale musíš mi za to přinést ořechový chlebiček.“

Ještě týž den posbíral Julián veškerou svou hotovost, jeden frank a tři sous, které

dostal jako spropitné za své služby, a vydal se na cestu ke knihkupectví.

Starý Gastineau se na něho zkoumavě podíval přes brýle, když se zmínil o latinské mluvnici.

„Chceš studovat?“ otázal se udiveně.

„Chtěl bych,“ přikývl chlapec. „Co stojí *Ludus Latinus*?“

„Dva franky a padesát centimů!“

„Tolik nemám,“ povzdychl si Julián.

„Nuže, mám ještě jeden opotřebný výtisk. Žáci mi občas odprodávají své učebnice, když už je nepotřebují. Je však dosti ohmataný. Nechám ti ho za osm sous.“

„Tolik mám!“ Přesřasten převzal potranou knihu, přikoupil ještě sešit a spěchal se svým skvostným pokladem, jak rychle mohl, do olejovny.

Využíval každé volné minuty a přikrčen v koutě soukal do sebe slovesa, deklinace a konjugace. Volil své místo tak, aby viděl na dveře a aby ho otec nepřekvapil. Nebyl by jistě srozuměný s jeho studiem.

Starému Girauletovi své tajemství vyjevil. Ten věrný muž ho neprozradil. Naopak! Zajišťoval mladíkovi tolik volného času, kolik bylo možno. Přesto musel Julián často studium přerušovat, zvlášť v poslední době, čeledin co chvíli postonoval. Hned musel udržovat oheň pod kotlem, hned zase míchat ořechové těsto nebo popohánět osla, který otáčel mlýnským kolem. Pak zase přišla další zásoba ořechů, které se musely uskladnit, a nakonec zbyly ještě pochůzky za zákaznický. Pro studium mnoho času nezůstalo.

Jan Bouthoux docházel do mlýna a trochu svému příteli pomáhal. Obvyčejně ztrácel brzy chuť, zato rostl jeho zájem o ořechové těsto. K Juliánově malé radosti strkal do něho všechny prsty a labužnický je olizoval.

„Hádám, že se tvůj učitel více věnuje mlsání než latinské gramatice,“ smál se starý Giraulet při takové příležitosti.

„Však je to také otrava, vtoukat si tu hatlaninu do palice,“ zubil se Jan. „Dlouho v koleji asi nezůstanu.“

„Čím chceš vlastně být?“ ptal se Julián.

„Nejraději četníkem!“ odpověděl přítel. „Četník vede pohodlný život, prochází se celý den se svou šavlí a tu a tam chytne darebáka.“

„Proč se potom učíš latině?“

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

obvinili, že prý zpronevěruje jeho majetek. Zavolal ho a řekl mu: »Co to o tobě slyším? Slož úcty ze svého správcovství! Správcem už dál být nemůžeš.« Správce si řekl: »Co si počnu, když mě můj pán zbavuje správcovství? Kopat neumím, žebnat se stydím. Už vím, co udělám, aby mě lidé přijali k sobě do domu, až budu zbaven správcovství.« Zavolal si dlužníky svého pána, každého zvlášť, a zeptal se prvního: »Kolik jsi mému pánovi dlužen?« Odpověděl: »Sto věder oleje.« Řekl mu: »Tady máš svůj úpis, honem si sedni a napiš padesát.« Pak se zeptal druhého: »Kolik ty jsi dlužen?« Odpověděl: »Sto korců pšenice.« Řekl mu: »Tady máš svůj úpis a napiš osmdesát.« Pán pochválil nepoctivého správce,

že jednal prozíravě. Děti tohoto světa jsou totiž k sobě navzájem prozíravější než děti světla.

A já vám říkám: Získávejte si přátele z nespravedlivého mamonu, abyste – až ho nebude – byli přijati do příbytků věčných.

Kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci, a kdo je v maličkosti nepoctivý, je nepoctivý i ve velké věci. Jestliže jste tedy nebyli věrni v nespravedlivém mamonu, kdo vám svěří pravé bohatství? Jestliže jste nebyli věrni v cizím, kdo vám dá, co je vaše?

Žádný služebník nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat a druhého milovat, nebo se bude prvního držet a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.“

„To kdybych to věděl!“ posteskl si mladý Bouthoux a ponořil znovu prsty do ořechové kaše.

Lépe se studiu dařilo, když přišlo jaro. Julián pásal střídavě se svou nevlastní sestrou Anettou na louce blízko samoty Faurie otcovy krávy a měl dost času zabývat se latinskou mluvnicí. Se sešitem na kolenou překládal z knihy cvičení, a když tudy procházeli nějací studenti z koleje, prosil je, aby přehlédlí a opravili jeho práci. Někteří pomohli rádi, jiní zase nehodlali přerušit procházku, ohrnovali nad ním nos a prohlašovali, že nesnesou zápach jeho zaolejovaných šatů.

Tak to šlo lépe či hůře po celý rok. V září 1824 zemřel král Ludvík XVIII., který dopomohl svou moudrou vládou Francii k opětovnému blahobytu. Na trůnu ho vystřídal jeho bratr jako Karel X. Ubohý Julián se však stále ještě mučil s latinou a poznával stále jasněji, že by dělal větší pokroky, kdyby navštěvoval kolej.

Na začátku školního roku si dodal odvahy a otevřel své srdce otcí.

„Studovat chceš?“ ptal se kovář a sraštil čelo. „K čemu studovat? Potřebuješ snad k lisování oleje latinu?“

„Chtěl bych se stát knězem,“ přiznal se čtrnáctiletý hoch.

„Knězem?“ opakoval otec, který neměl tušení o synových tajných přáních. Na okamžik se zamyslel. Napadla ho stará předpověď faráře z Oisonu, na niž během let pozapomněl, ale rozmrzele zapudil dotěrnou myšlenku a prohlásil zastřeným hlasem:

„Sedni si a vyslechni mě! Měl jsem šest synů. Všechny mi je Pán Bůh odňal. Tys nyní můj jediný a jednou povedeš dále, co jsem usilovně vybudoval. Jako chudý brusič nožů přišel jsem před dvaceti lety do La Mure, neměl jsem nic než svůj trakař a to, co jsem měl na těle. Založil jsem nožířství, lisovnu oleje, zakoupil jsem kameňolom, několik hektarů půdy, ořechový sad, několik kusů dobytka, a to všechno v těžké a zlé době. Tvá matka a já jsme strádali a dřeli, až jsme večer na smrt unaveni klesali na lůžka. Myslíš, že jsem to všechno vybudoval, aby to jednou přešlo do cizích rukou? Ne, synu, vypusť své pošetilé myšlenky z hlavy! Z toho nikdy nic nebude. Potřebuji peníze a nebudu je vyhazovat oknem, aby můj syn seděl ve škamnách a učil se věcem, které nikdy nebude potřebovat.“

Norští biskupové varují před podporou eutanazie

Katoličtí biskupové Norska vydali pastýřský list, v němž vyzývají věřící, aby se při blížících se parlamentních volbách (8. září) řídili učením církve o lidském životě a důstojnosti. Zvláštní obavy vyjádřili nad rostoucí podporou eutanazie v norské společnosti.

Pastýřský list, datovaný na 22. neděli v liturgickém mezidobí, podepsali biskup Erik Varden z Trondheimu a biskup Fredrik Hansen z Osla. Připomínají, že volební právo není jen výsadou, ale i „náročnou a vážnou povinností“ pro přibližně 160 000 katolíků žijících v Norsku.

„Znepokojuje nás zjevný růst podpory eutanazie v naší zemi i mezi politiky. Každý, kdo trpí bolestí nebo nemocí, má dostat veškerou péči, kterou můžeme nabídnout – stejně tak jeho rodina a ti, kdo o něj pečují. »Pomoci« někomu zemřít nepomáhá nikomu,“ napsali biskupové.

Zdůraznili, že lidský život a důstojnost jsou nedotknutelné: „Nikdo – ať už nenarozené dítě, nevyléčitelně nemocný, nově přichodící uprchlík, nebo oběť násilí, či obchodování s lidmi – nesmí být odsunut stranou nebo považován za méně hodnotného než bohatí, mocní či slavní.“

Biskupové zdůraznili, že církev nikomu neurčuje, koho má volit: „Naši naději je, aby základní principy, které zde načrtujeme, pomohly vašemu vlastnímu rozlišování.“ Přesto vyzvali všechny způsobilé katolíky, aby svého hlasu využili a rozhodovali se zodpovědně.

„Cítím se ke kněžství povolán,“ namítal chlapec zoufale. „P. Touche v Lausu též tomu pevně věří. Řekl mi to.“

„Jak to může vědět, když tě viděl jen jednou!“ zlobil se otec. „A teď konec. Jdi za svou prací!“

Měl-li otec tvrdou palici oisanských sedláků, zdědil ji od něho i syn, jenž byl pevně rozhodnut v tomto bodě nepovolit. Když se náhodou dověděl, že v koleji je několik bezplatných míst pro nemajetné studenty, postupoval plánovitě. Vyhledal muže, kteří tvořili výbor kuratoria: starostu, knihkupce Gastineaua, advokáta Demoulinse a ostatní, kteří beztak patřili k jeho zákazníkům, přednesl jim svou prosbu a mluvil s takovou přesvědčivostí, že mu přislíbili pomoc, ač jeho otec nepatřil k chudíně. Jenom u faráře narazil na odpor.

Katolická církev v Norsku v posledních desetiletích výrazně roste – počet registrovaných členů vzrostl z přibližně 95 000 v roce 2015 na současných 160 000, převážně díky přistěhovalectví.

Katolická menšina tvoří asi 3,5 % norské populace, přesto podle biskupů nese „společnou odpovědnost za dobro společnosti i blízkého člověka“.

Pastýřský list vyzdvihuje několik témat, která by měli katolíci při volebním rozhodování zvažovat:

- Ochrana lidského života od početí až do přirozené smrti.
- Náboženská svoboda jako základní právo vycházející z lidské důstojnosti.
- Posilování rodin a péče o chudé.
- Mezinárodní odpovědnost Norska.

Navzdory pověsti bohatého sociálního státu biskupové připomněli přetrvávající chudobu: „Každý rok slyšíme o lidech, kteří si nemohou dovolit topit v zimě nebo koupit jídlo na Vánoce, a o dětech, které jsou vyloučeny, protože rodina nemá prostředky na školní či volnočasové aktivity.“

Na závěr biskupové odkázali na patronu země, sv. Olava: „Svatý Olav, věčný král Norska, pomohl založit naši zemi na hodnotách evangelia, na poselství a příkladu Ježíše Krista. Při těchto volbách ať každý z nás rozpozná svou odpovědnost navázat na dílo světce-krále.“

*Zdroj: CNA, převzato z www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)*

„Tebe vede jen pýcha,“ řekl duchovní správce příkře. „Jak můžeš vědět, že jsi povolán ke kněžství? Jakým právem se zpěčuješ vůli svého otce?“

„Pane faráři,“ odpověděl Julián klidně, „což nemají také ostatní knězi otce? A byli vždy od počátku s volbou povolání svých synů spokojeni? Je to skutečně hřích, když se člověk chce stát knězem?“

„Nevěřím na tvoje povolání!“ odsekl farář podrážděn odporem, který považoval za vzdor. „A teď odejdi, mám práci. Můj hlas v kuratoriu nedostaneš.“

Ale protože se ostatní členové za Juliána zasadili, dostal bezplatné místo.

Když se to otec dověděl, sneslo se na Juliána hromobití.

„Kvůli tobě budu na posměch celému městu!“ zařval otec a udeřil svou těžkou

pěsti do stolu. „Copak jsem žebrák, aby můj syn pobíral chudinské stipendium?“

Nášťestí našel Julián v matce a v Marianně přímluvkyně a konečně se dal otec uchlácholit i s ohledem na vážené muže, kteří se Juliána zastali.

Julián dosáhl první mety a chodil denně do staré budovy, ve které byla umístěna kolej. Po zkoušce byl přijat do páté třídy, i přes svou nedostatečnou průpravu se vyrovnával svým kolegům a brzy je i předstihoval.

Ale běda, o bolestná pokořování a zraňující urážky nebyla nouze. Jeho sousedé od něho odsedávali, protože tvrdili, že jeho oblek zavání olejem, učitelé mu dávali najevo, že ho pokládají za chudého stipendiáta; zejména ředitel monsieur Mondon těžce nesl, že syn majetných rodičů obdržel volné místo.

Přidržel ho k nejposlednějším pracím. Denně musel Julián velmi brzo ráno zatápnout v kamnech a po vyučování uklízet zatuchlé třídy, oprašovat tmavé chodby staré klášterní budovy, zametat školní dvůr, sbírat odpadkové papíry. Tisíckrát pociťoval, že patří k chudějším.

Když uplynul školní rok, objevil se kovář v kanceláři ředitele a prohlásil, že se zřídá stipendia. Nestřípá, aby se s jeho synem zacházelo jako se žebráckým dítětem.

„Chcete platit školné?“ tázal se monsieur Mondon.

„Ne, bylo by to zbytečné,“ odpověděl kovář znechucen nepřívětivým přijetím. „Nevyhazují své peníze na ulici.“

„Tak si toho výrostka vezměte ze školy! Žádné peníze, žádná kolej!“ křičel ředitel zlostně. Otec Eymard odešel těžkým

krokem z kanceláře a zabouchl s rachotem dveře. Politováníhodný mládenec se vrátil ke své práci do mlýna. Byl zcela bezradný, co by měl podniknout, a starý Giroulet měl co dělat, aby ho uklidnil.

„Je-li to vůle Boží, aby ses stal knězem, tak se jím také staneš,“ domlouval mu. „Na tom nic nezmění ani tvůj otec, ani ten podařený pan ředitel.“

„Všechno je tak beznadějně,“ budoval jinoch.

„Láry fáry, beznadějně není nic, leda zlomená hliněná dýmka,“ zavrčel čeledín. „Jen se zase skoň nad své knihy a studuj, jako jsi to dělal dříve! Přijde den, kdy se dostaneš o kus dál.“

Opět uplynul více než rok. Julián byl nyní silný mladík se svalnatým tělem, štíhlý a suchý, skoro stejně veliký jako otec. Ochotně obstarával všechny práce v lisovně, vyučil se i kovářskému řemeslu, které utužilo jeho svaly, ale každou volnou chvíli trávil nad knížkami.

Jednoho večera, když ve svém pokoji přemýšlel o své bezútešné situaci, zaslechl z ložnice rodičů rozhovor, který ho ohromil.

„Náš syn mi brzy přeroste přes hlavu,“ pravil otec. „Práce mu svědčí víc než sezení ve školní lavici. Bude to mít jednou snadnější než já. Obchod se rozběhne, po několika letech se ožení a dá-li Bůh, uvidíme vyrůstati ještě naše vnoučata.“

„Co to říkáš!“ slyšel Julián matčin hlas. „Je mu přece teprve šestnáct!“

„To se brzy změní. Vím také o výhodné partii pro něho. Co soudíš o Blance Robertové? Je to nejhodnější a nejkrásnější dívka v La Mure. Její otec je se mnou v eucharistickém bratrstvu. Mluvil jsem

s ním o tom a myslím, že nebude mít námitek. Má rozsáhlé zahradičství a slušný majetek. My ostatně také nejsme zrovna chudí. Byl by to dobrý obchod.“

„Mluvíš o tom jako o dobytčím trhu!“ odpověděla paní Magdaléna pohněvaně. „Vždyť víš, po čem náš chlapec touží. Chceš ho násilně nutit do stavu, k němuž se necítí povolán?“

„Však ho ty vrtochy přejdou,“ zívla kovář. „Ale teď půjdeme spát. Jsem ospalý jako sysel.“

Nebohému chlapci bušilo srdce, jako by se mu chtělo rozskočit. Ve svém zoufalství volal k Bohu o zázrak, který by ho přiblížil ke kýženému cíli.

Dlouho se zdálo, že se modlil marně. Jednoho rána ministroval Julián mladému knězi z La Mure, Henrimu Desmoulinovi, při mši svaté. V sakristii se rozhovořili a jinoch mu vyprávěl o své touze a o potížích, které má s otcem.

„Třeba bych věděl radu,“ řekl velebný pán. „Nastoupil jsem nedávno místo kaplana v ústavu Saint-Robert v Grenoblu a hledám mladíka tvého věku, který by mi pomáhal v domácnosti, v zahradě a v sakristii. Neměl bys chuť? Dával bych ti hodiny.“

„Samozřejmě mám chuť!“ zvolal Julián radostně. „Ze srdce rád bych šel s vámi, ale co řekne otec?“

„To přenech mně!“ usmál se kněz. „Já se s ním už dohodnu. V Grenoblu se musím potýkat s jinými lidmi, než je takový paličák z Oisonsu.“

Skutečně také dosáhl toho, že kovář – třeba váhavě a jen na přímluvu manželky a dcery – svolil. Na začátku roku 1828 dovršil Julián právě sedmnáctý rok svého věku. Přestěhoval se do Grenoblu a dostal malý pokojík v bytě domácího kněze.

Ústav Saint-Robert byl umístěn v bývalém priorátě benediktinů, který byl za revoluce zbořen a později zase postaven. Od té doby sloužil dům za útulek nejchudším a nejbídnějším lidem v městě. Hostil tři sta žebráků, choromyslných a trestanců obojího pohlaví, kteří po odpykání trestu byli převezeni do tohoto ústavu.

Julián tedy žil uprostřed bída a zpustlosti.

Poprvé poznal propast lidského utrpení a mravní bída. Když seděl u svých knih, slyšel z vedlejších místností povyk žen, nejsprostější nadávky, nejhnusnější

„Najväčšie divy sa dejú v tichu“

DUCHOVNÉ CVIČENIA pre slobodné dievčatá (18–28 rokov) od 3. 10. do 5. 10. 2025

Dom komunity Miles Jesu Hamuliakovo (15 km južne od Bratislavy)

Pozývame na krátky čas k stíšeni srdca na duchovné osvieženie do našej komunity.

Program: adorácia s Ježišom v Eucharistii • sviatosť zmierenia, sv. omša • čas na duchovný rozhovor • spoločenstvo a svedectvo • agapé pod hviezdnatým nebom pri Dunaji.

Príspevok: 50 Eur (pracujúce) • 30 Eur (študentky).

Kontakt na prihlásenie (do 30. 9. 2025):

Markéta Matoušková, MJ • e-mail: mm@hanax.eu • tel.: 0902 408 104 (Slovensko) alebo +420 723 274 829 (ČR) • WhatsApp: 0944 485 476.

„Boh je priateľom mlčania. Všimnite si, že príroda, stromy, rastliny a kvety rastú v tichu. Všimnite si, ako sa nebo, slnko a mesiac nečujne pohybujú. Aj my potrebujeme byť ticho, aby sme sa mohli dotknúť duše.“ (sv. Matka Tereza)

U olomouckých dominikánů se budou 24 hodin modlit růženec

kletby, dokud se nepostaral ošetřovatel spíláním a ranami o klid.

Bída choromyslných ho hluboce dojímal. Ředitel ústavu, bývalý voják, ho provedl celým institutem, protože se domníval, že nebude Juliánovi na škodu, když pozná, kam až může vést ztráta lidské důstojnosti. Juliánovi bylo, jako kdyby procházel s Dantem v podsvětí očistcem a peklem až k těm nejnešťastnějším, kteří se více podobali zvířatům než lidem.

„Nuže, příteli, domnívám se, že na tento zážitek celý svůj život nezapomeneš,“ podotkl ředitel na konci obchůzky. „Poznals, kam člověk může dospět, když si nezvyká hned od malička na kázeň a pořádek. Většinu chovanců sem přivedlo opilství a nevázanost.“

Ředitel ústavu si oblíbil mladého muže a svěřil mu vyučování svých dětí, úkol, který Julián s radostí přijal.

Práce, kterou mu přiděloval kaplan, nebyla příliš těžká, avšak kněz, jenž ještě navíc zastával úřad vikáře u Saint-Egreve, měl velmi málo času k tomu, aby dával hodiny svému fámulovi. Julián byl proto při studiu odkázán téměř sám na sebe. Ze skromných peněz, které vydělával jako domácí učitel, pořídil si několik latinských klasičků i s překladem, takže mohl své práce sám opravovat.

Se zápallem se pustil do díla a snažil se zapomenout na smutné okolí. Docházelo stále k nechutným příhodám. Když občas potkal na schodech některou ze zpustlých chovanců, které bydlely v sousedství, stávalo se, že byl zasypáván nejohavnějšími nadávkami.

Stálý styk s pomatenci, pobudy, zločinci a s hrubými ošetřovateli hlodal na jeho nervech. Jedině proto, aby dosáhl svého cíle, vytrvával v tak ošklivém prostředí. Sestrě napsal dopis, z něhož vytušila jeho tiseň a muka.

„Musel bych lhát,“ poznamenal v něm, „kdybych tvrdil, že se mi zde nedaří bídne. Kdybych měl aspoň společníka, bylo by mi lépe. Ale bohužel nemám nikoho. Doufám, že se Pán nade mnou ustrne a že mne vytáhne z tůně zvrácenosti a zločinnosti, která vládne v tomto blázinci. Modli se za mne; potřebuji modlitbu, chci-li si zachovat ctnost mezi zdejšími hanebníky.“

„Až tam dospěl,“ zavrčel otec po přečtení dopisu. „Skončil v blázinci. Od začátku se mi jeho úmysl protivil.“ Matce Marianna

Již devátým rokem se v **dominikánském kostele Neposkvrněného početí Panny Marie v Olomouci** bude ve dnech **6. a 7. října 2025** konat **modlitba Růžence 24 hodin**.

„Chceme prosit za obrácení lidí k Bohu, za lásku a pokoj v rodinách, za mír mezi národy,“ zve za Růžencové bratrstvo bl. Panny Marie a sv. Dominika dominikánský promotor pro růženec P. Metoděj Němec OP – hlavní celebrant mše svaté na úvod čtyřadvaceti hodinové modlitby. Té bude letos poprvé předcházet mariánské prosebné procesí se sochou Matky Boží, které vyjde se stejným úmyslem.

Zahájení se uskuteční v katedrále sv. Václava v pondělí 6. října 2025 v 17 hodin. Poté se průvod vydá městem – kolem Sarkandrovky kaple ke sloupu Největější Trojice a ke kostelu Neposkvrně-

ného početí Panny Marie na Slovenské ulici, kde v 18 hodin začne slavnostní mše svatá s P. Štěpánem Filipem OP. Bezprostředně po jejím skončení bude zahájena modlitba růžence, která bude probíhat celých čtyřadvacet hodin, a zakončí ji opět slavnostní mše svatá v pondělí 7. října v 18 hodin.

Zvláštním úmyslem letošní modlitby *Růžence 24 hodin* je prosba za obrácení hříšníků a návrat srdcí k Bohu. To zajistí nevyklučuje další osobní intence: každý z účastníků je naopak zván, aby zapojoval další dobré úmysly.

Více informací i možnost registrace k účasti na 24hodinové modlitbě najdete na ruzenec24.op.cz.

*Zdroj: Arcibiskupství olomoucké
(Redakčně upraveno)*

dopis ani neukázala, neboť žena, která se denně až do úpadu lopotila, trpěla neznámým neduhem a očividně chřadla. Dcera ji nechtěla bratrovým dopisem znepokojit.

Pro Juliána měl pobyt v útulku brzy skončit, ale za jakou cenu! Jednoho dne procházel s košem zavěšeným na předloktí předsíní, když mu vyšel vstříc ředitel a zavolal na něho svým surovým a drsným způsobem:

„Mám pro tebe zprávu, mladý příteli. Matka ti zemřela.“

Kdyby vedle Juliána sjel blesk, nebyl by se více otřásl. Zdálo se mu, že podlaha pod jeho nohama se houpá. Zbledl jako křída a musel se opřít o zeď. Koš se kutálel před ním. Vyděšenýma očima hleděl na ředitele.

„Copak, copak?“ sípal bývalý voják. „Odvalu, odvahu vždy a všude! Ostatně přijmi mou soustrast! Pochopitelně budeš chtít odejít domů?“

„Ovšem!“ koktal mladík chvějícími se rty. Jako ve snu se odpotácel do kaple, vrhl se k nohám Madony a zajíkal se: „Nyní už na světě nemám matku! Buď ty mou matkou!“ S výkřikem dodal: „Pomoz mi, Maria, abych se stal knězem!“

Týž den sbalil svůj uzlíček a vydal se na cestu. Když dojel domů, byla matka již pochována. Neměl jiné útěchy, než se u jejího hrobu vyplakat.

Marianna mu vyprávěla, že matka v posledních hodinách často vyslovovala jeho jméno, také otce snažně prosívala, aby vyhověl přání jeho srdce.

„A otec?“ ptal se Julián napjatě.

„Nehnul se v poslední době od jejího lůžka, ošetřoval ji s dojemnou láskou a trpělivostí. Jakmile se však stočila řeč na tebe, uhýbal a odpovídal stručně: »S Juliánem jde všechno svou cestou. Co bude Bůh chtít, to se stane.«“

Jinoch našel otce značně zestárlého. Jenom jeho smysl pro povinnost a křesťanská víra ho podpíraly. Marně pátral v jeho rysech, zda mezitím nezměnil své smýšlení, ale otec jen poznamenal:

„Do blázince se již nevrátíš. Zůstaň doma a ujmě se zase své práce ve mlýně! Starý Jacques tu beztoho už dlouho nebude.“

Opět se zdála cesta k cíli zatarasena. Julián si uvazoval svou pracovní zástěru se skleslostí, jakou nepoznal nikdy předtím.

(Pokračování)

*Z knihy W. Hünermann:
Syn brusiče nožů.*

*Z němčiny přeložil P. Leo Kuchař S. S. S.
Druhé české vydání, Cesta, Brno 1994*

(Redakčně upraveno)

Pondělí 22. 9. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Jiří Čepel – kněz, motorkář
6:30 Život ve vztahu: Franz Kett a jeho pedagogika
7:10 Perly české operety aneb To nejlepší z pera pánů O. Nedbala, R. Piskáčka a R. Frimla **8:25** Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L] **9:05** Magazín Mary's Meals **9:25** Outdoor Films s Markem Novotným: Na vrcholech pěti osmitisícovek **11:00** Zanzibar – Přijď a uvidíš **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (6. díl): Templetonova cena **13:15** Cvrlikání (35. díl): F. T. Prim **14:30** Noční univerzita: Petr Ocknecht – Hmyz na talíři **16:00** Duchovní krajina Novohradských hor: Pohorská ves **16:30** Okřídlení sousedé: Jiříčky a vlašťovky **16:40** Dejme dětem rodinu: Diskuze s odborníky **17:40** Žarošice, kostel sv. Anny: Jubilejní chrámy 2025 **18:00** Sedmihlásky (74. díl): Zdálo sa ně, zdálo **18:05** Astronomie dětem: Pohyby Země [P] **18:10** Příroda kolem nás: Kuna Barunka, příběhy záchranné stanice. Liščí kočkování **18:30** Výběr z vystoupení kapel na hlavní scéně Mohelnického dostavniku 2018 **19:05** ARTBITR – Kulturní magazín: Jak se dělá divadlo [P] **19:25** Stručné dějiny spásy: Ježíš umírá na kříži [P] **19:30** Setkání: Aleš Dufek **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Bohém s Bohem: Jakub Železný **21:10** Přesah: Se společností Tichý svět [P] **22:00** Magazín Mary's Meals **22:20** K jádru věci **23:20** Můj chrám: Hayato Okamura, kostel sv. Ignáce v Praze **23:35** V souvislostech **0:00** V pohorách po horách: Beňuška v pohorí Nízké Tatry **0:10** Folkové ceny Českého rozhlasu Ostrava **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 23. 9. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Jaroslav Kratka – reverend, lazarján **6:30** Jak potkávat svět: S Milošem Bokem **7:45** Setkání: Michaela Šojdrová – Arcibiskupský zámek a Podzámecká zahrada Kroměříž **8:00** Papa Leone **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:05** V souvislostech **9:25** NAJEDNO: Jiří **9:50** Noční univerzita: P. Josef Prokeš: Křest coby pramen naděje **10:35** V pohorách po horách: Velký Blaník **10:45** Dokořán: S Monikou Brzeskovou **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Carlo Acutis **13:21** Karel Schinzel: Člověk, který obarvil svět **14:00** Voda pro Madagaskar **14:25** Muzikanti, hrajte: Rožmitálská Venkovanka **15:30** Venezuela – Neprošlápaná cesta **16:00** Jsi krásná – Příběh Em **16:40** Setkání: Jan Bartošek – klášter v Kostelním Vydří **16:50** Společně s The Chosen **18:00** Sedmihlásky (74. díl): Zdálo sa ně, zdálo **18:05** Astronomie dětem: Měsíc [P] **18:10** Cirkus Noeland (12. díl): Roberto, Kekulín a závistivý kouzelník **18:35** Vozíčkáři na Slovensku [P] **19:30** Stručné dějiny spásy: Zmrtychvstání **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Vzkříšení svatého Jakuba: Obnova kutnohorského klenotu v časopisném dokumentu [P] **21:45** Terra Santa News: 17. 9. 2025 **22:10** Benefiční koncert na podporu rekonstrukce a výstavby Centra setkávání Zlámanka: Kroměříž, Arcibiskupské gymnázium **23:35** Můj chrám: Ivo Slavotínek v bazilice Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku **0:00** Výpravy do divočiny: Chránilme mořské želvy **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 24. 9. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Otmar Oliva – výtvarník **6:25** Noční univerzita: Petr Ocknecht – Hmyz na talíři **7:55** Ostrava zpívá Gospel: Slezská Lilie 2017 **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:05** Vozíčkáři na Slovensku **10:00** Generální audience papeže Lva XIV. [L] **11:05** Bible v písku: Jonáš **11:10** V pohorách po horách: Koprovský štít ve Vysokých Tatrách **11:20** Setkání: Václav Pláteník **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:55** Tělo stárne, ale tancovat musí: MFF Strážnice 2025 **15:00** Stručné dějiny spásy: Co je Bible? **15:06** Okřídlení sousedé: Obyvatelé půd **15:20** Dejme dětem rodinu (9. díl): Osvojení: Cesta k novému začátku **16:00** Bohém s Bohem: Jakub Železný **17:05** Místo, kde se nebe dotklo země **17:20** V pohorách po horách: Hruboskalsko **17:30** Terra Santa News: 24. 9. 2025 [P] **18:00** Sedmihlásky (74. díl): Zdálo sa ně, zdálo **18:05** Astronomie dětem: Satelity a družice [P] **18:10** Stryček Emu: Houbový **18:25** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Václav Malý **18:36** Intarzanovaný svět Jana Mařika **18:50** Viděli jsme **19:00** Písnový večer Tamary Morozové: Podzimní festival duchovní hudby 2025 [L] **20:10** Přejeme si... **20:30** Nebojte se...: Ptejte se kněze [L] **21:30** Římovská pašijová cesta **22:05** Noční univerzita: David Novák: Naděje v myšlení a mluvení [P] **22:55** Zakarpatská Ukrajina **23:00** Generální audience papeže Lva XIV. **23:20** Irene z Lyonu, strážce pokoje a jednoty **23:55** Má vlast: Sv. Kopeček u Olomouce **0:35** Venezuela – Neprošlápaná cesta **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 25. 9. 2025

6:05 Léta letí k andělům: František Lízna – jezuita s františkánskou spiritualitou **6:30** Prasklé duše **6:50** Brána do světa umění: ZUŠ Říčany **7:20** Přesah jsem hranici **8:15** Setkání: Jaroslav Perůtka **8:25** Terra Santa News: 24. 9. 2025 **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:05** Společně s The Chosen **10:05** Skryté poklady: Vladimír **10:30** K jádru věci **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** KATTA: VOX ORGANI: Svatováclavský hudební festival 2022 **14:00** Stručné dějiny spásy: Starý zákon **14:10** Generální audience papeže Lva XIV. **14:30** Ázerbájdžán – Země setkávání **15:00** Pošta pro Holuba: Žena v církvi **15:10** Přesah: Se společností Tichý svět **16:00** Outdoor Films s Miroslavem Náplavou: Hlubiny a posedlosti **17:35** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Daniel Kroupa **18:00** Sedmihlásky (74. díl): Zdálo sa ně, zdálo **18:05** Astronomie dětem: Hvězdy [P] **18:10** Ovečky: 26. neděle v mezidobí **18:25** Setkání: MUDr. Vít Kaňkovec – křížová cesta u Mysliboře **18:35** Pošta pro Holuba: Ekologie **18:40** Dokořán: S Monikou Brzeskovou **19:25** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Chvění duše: Antonio Vivaldi [P] **21:05** Setkání s Václavem Hudečkem (2. díl): 39. ročník MF Pardubické hudební jaro **22:10** Pod lampou [P] **0:15** Čas pro Malawi **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 26. 9. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Ladislav Heryán – kněz, ředitel salesiánského střediska v Kobylisích **6:30** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře: Modrotisk – svého druhu poslední **7:55** Duchovní krajina Novohradských hor: Zaniklé vesnice pod Mandelsteinem **8:25** Můj chrám: Lukáš Curylo, ředitel Charity ČR, kostel sv. Mikuláše v Ostravě–Porubí **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:05** ARTBITR – Kulturní magazín: Jak se dělá divadlo **9:20** Vzkříšení svatého Jakuba: Obnova kutnohorského

klenotu v časopisném dokumentu **10:00** Záblesk Sardinie, Itálie [P] **10:06** Ostravské kulturní stopy – Počátky bibliofilství v Ostravě **10:30** Dokořán: S Petrem Pithartem **11:20** Žarošice, kostel sv. Anny: Jubilejní chrámy 2025 **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Daruj písničku **14:00** Stručné dějiny spásy: Nový zákon **14:10** Jak potkávat svět: S Ondřejem Demem **16:00** Nebojte se...: Ptejte se kněze **17:05** NAJEDNO: Jiří **17:30** Naděje pro krále nebes **18:00** Sedmihlásky (74. díl): Zdálo sa ně, zdálo **18:05** Astronomie dětem: Komety a planety [P] **18:10** Klapka s festivalem BAF **19:20** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** K jádru věci [L] **21:05** Kájov, kostel Nanebevzetí Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 [P] **21:15** Poletuchy: Na skok na Tábor **22:05** Benefiční koncert: Lepší oči pro Noe **0:20** Když bolí tělo: Léky a jejich kombinace **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 27. 9. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Václav Česák – sochař **6:30** Absolventi: Karol Marko **7:00** Setkání: Jaroslav Perůtka **7:15** Svatý Antonín **8:35** Sedmihlásky (74. díl): Zdálo sa ně, zdálo **8:40** Cirkus Noeland (12. díl): Roberto, Kekulín a závistivý kouzelník **9:05** Ovečky: 26. neděle v mezidobí **9:20** Stryček Emu: Houbový **9:40** Viděli jsme **9:45** Poutníci času **10:10** S chutí přes práh: Komunita bratří františkánů v Moravské Třebové **10:30** Křešice **10:40** Příroda kolem nás: Život s vodou. Zajíc, příběhy záchranné stanice **11:00** Ukrajina – Až bomby utichnou **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu [P] **12:30** Pod lampou **14:40** Papa Leone **15:20** V pohorách po horách: Moravský kras **15:35** Můj chrám: Kostel Povýšení sv. Kříže ve Strání a Ondřej Beneš **15:55** Pocta Jaroslavu Juráškov: MFF Strážnice 2025 [P] **17:30** Slovo na neděli: Slavnost sv. Václava [P] **18:00** V souvislostech [P] **18:25** Přejeme si... **18:45** Slavnostní svatováclavský večer: Bazilika sv. Václava ve Staré Boleslavi [L] **20:35** Outdoor Films s Martinem Chvojem: Cestování a focení je mou vášní [P] **22:05** The Chosen V. (2. díl): Domek z karet [P] **23:15** Ježíšovi učedníci **23:45** Mořský pták **0:10** Madagaskar **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 28. 9. 2025

6:05 Hlaholte Pánu: Živá modlitba a chvála **6:55** Slovo na neděli: Slavnost sv. Václava **7:15** Poletuchy: Na skok do Českého Krumlova **8:00** Chvění duše: Antonio Vivaldi **8:45** Dejme dětem rodinu (1. díl): Náhradní rodinná péče: Realita a příležitosti **9:30** Poutníci času [P] **9:50** Hájek, Klášterní kaple Navštívení Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 [P] **10:00** Mše svatá z Národní svatováclavské pouti ve Staré Boleslavi: Slavnost svatého Václava [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Viděli jsme 5+ [P] **13:05** Muzikanti, hrajte: Blatnička **14:15** Poutníková cesta **16:10** K jádru věci: S Alexandrou Alvarovou **17:15** Adam Václav Michna: Svatováclavská mše: Svatováclavský hudební festival 2024 **18:00** Sedmihlásky (76. díl): Vyskočilo slunéčko **18:05** Ovečky: 26. neděle v mezidobí **18:20** Cirkus Noeland (30. díl): Roberto, Kekulín a dvojník **18:45** Stryček Emu: Svatý Václav **18:55** Příroda kolem nás: Cestou. Hranostaj Lasiček, příběhy záchranné stanice. Záchranná stanice Lipce **19:10** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Dědek a jeho kreslení svět: Dobře že to bolí **19:35** Setkání: MUDr. Tomáš Philipp – kostel Nanebevzetí Panny Marie v Praze-Modřanech **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen V. (2. díl): Domek z karet **21:15** NAJEDNO: Vladka [P] **21:45** Oroslan [P] **23:00** Benefiční koncert: Neratov, kostel Nanebevzetí Panny Marie **0:50** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. **1:05** Viděli jsme 5+ **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů

Pondelok 22. 9. o 17:35 hod.: Alberto a Carlo: Priatelia na večnosť

Alberto a Carlo boli mladí chlapci, na ktorých veľmi zapôsobili myšlienky Chiary Lubichovej. Vo svojej komunite mladých fokolárov, združených okolo miestnej farnosti, sa rozhodli naplno žiť pre Ježiša.

Utorok 23. 9. o 20:40 hod.: vKontexte / Vladimír Jukl – generál tajnej cirkvi

Matematik a tajný kňaz, Vladimír Jukl, je považovaný za generála tajnej Cirkvi na Slovensku. Spoluzakladal Spoločenstvo Fatima, 15 rokov pôsobil ako sekretár Jednoty slovenských matematikov a fyzikov a neskôr bol aj sekretárom Konferencie biskupov Slovenska.

Streda 24. 9. o 10:55 hod.: Medzi riadkami / Biblia – Príbeh vykúpenia

Veronika Zamkovská a moderátorka Helena Ľos Ivoríková spolu predstavujú komiksovú Bibliu s podtitulom Príbeh vykúpenia.

Štvrtok 25. 9. o 10:00 hod.: 20. výročie Katolíckej univerzity

Priamy prenos svätej omše z kostola v Rybárpoli, hl. celebrant Mons. Nicola Girasoli.

Piatok 26. 9. o 20:30 hod.: Sv. Ferdinand III. – Kráľovstvo na obranu kresťanstva

Ideál panovníka, šľachtica a kráľa, ktorý slúžil Bohu a robil všetko pre blaho ríše, pre blaho ľudu. To bol Ferdinand III. Svätý. Dodnes môže byť vzorom politika, ktorý pre seba nežiada nič a všetko zveruje do Božích rúk pod ochranu Panny Márie.

Sobota 27. 9. o 20:30 hod.: Bitka pri Viedni: 11. september 1683

11. septembra 1683 sa odohráva dôležitá bitka, ktorá rozhodla o osude celej Európy.

Nedeľa 28. 9. o 20:30 hod.: The Chosen / Pokoj pred

Seriál o živote Ježiša, prerozprávajú z pohľadu ľudí, ktorí ho stretli. Čas sa začína pohrebným sprievodom a rýchlo sa blíži k posledným dňom Ježišovho pôsobenia. Zatiaľ čo učenici sa snažia získať pre seba postavenie, rímsky vládca prichádza s pokornou žiadosťou...

BREVIÁŘ PRO LAIKY

20. – 27. ZÁŘÍ 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 21. 9.		PO 22. 9.		ÚT 23. 9.		ST 24. 9.		ČT 25. 9.		PÁ 26. 9.		SO 27. 9.	
Antifona	812	912	826	928	1722	1941	857	961	873	978	889	995	1722	1941
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	812	913	827	928	1723	1941	857	962	873	978	889	996	1723	1941
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	1724	1942	861	966	877	983	893	1000	1724	1942
Antifona k Zach. kantiku	717	809	831	933	1724	1943	861	966	877	983	894	1001	1524	1718
Prosby	817	917	831	933	1724	1943	861	966	878	983	894	1001	1724	1943
Závěrečná modlitba	717	809	832	934	1726	1717	862	967	878	984	1523	1717	1524	1718
Modlitba během dne:														
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022
Závěrečná modlitba	717	809	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022
Nešpory:														
SO 20. 9.														
Hymnus	807	907	821	922	837	939	1727	1946	867	972	883	989	900	1007
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	1730	1949	871	976	887	994	903	1011
Ant. ke kant. P. M.	716	808	717	809	840	943	1731	1950	871	977	887	994	904	1012
Prosby	811	911	826	927	841	944	1731	1950	872	977	888	994	904	1012
Záv. modlitba	717	809	717	809	841	944	1726	1717	872	977	888	995	1523	1717
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 21. 9. – 25. neděle

v mezidobí

1. čt.: Am 8,4–7

Ž 113(112),1–2.4–6.7–8

Odp.: srov. 1a+7b (*Chvalte Hospodina, který povyšuje chudého. Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: 1 Tim 2,1–8

Ev.: Lk 16,1–13

Pondělí 22. 9. – ferie

1. čt.: Ezd 1,1–6

Ž 126(125),1–2ab.2cd–3.4–5.6

Odp.: 3a (*Velkou věc s námi udělal Hospodin.*)

Ev.: Lk 8,16–18

Úterý 23. 9. – památka sv. Pia z Pietrelciny

1. čt.: Ezd 6,7–8.12b.14–20

Ž 122(121),1–2.3–4a.4b–5

Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)

Ev.: Lk 8,19–21

Středa 24. 9. – ferie

1. čt.: Ezd 9,5–9

Tob 13,2.3–4a.4bcd.5.8

Odp.: 2a (*Požehnaný Bůh věčně živý.*)

Ev.: Lk 9,1–6

Čtvrtek 25. 9. – ferie

1. čt.: Ag 1,1–8

Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b

Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 9,7–9

Pátek 26. 9. – nezávazná památka sv. Kosmy a Damiána

1. čt.: Ag 1,15b–2,9

Ž 43(42),1.2.3.4

Odp.: 5cd (*Doufěj v Boha, vždyť zase ho budu chválit, svého spasitele a svého Boha.*)

Ev.: Lk 9,18–22

Sobota 27. 9. – památka sv. Vincence z Paula

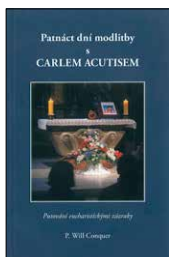
1. čt.: Zach 2,5–9.14–15a

Jer 31,10.11–12ab.13

Odp.: srov. 10d (*Hospodin bude nad námi bdít jako pastýř nad svým stádem.*)

Ev.: Lk 9,43b–45

SVATÝ CARLO ACUTIS

PATNÁCT DNÍ MODLITBY S CARLEM ACUTISEM P. Will Conquer

V dějinách svatosti, které se den za dnem píší, se objevila ve třetím tisíciletí po Kristu nová postava, aby nám předala štafetu víry a učinila i z nás poutníky naděje na cestě k nebi. Carlo Acutis nás patnáct dnů učí modlit se. Dal nám své nástroje, jak se stát svatými. Učme se díky této knize žít svatost.

Jiří Brauner v Kartuziánském nakladatelství
Brož., 130x200 mm, 120 stran, 169 Kč

PLANOUCÍ SRDCE • SVATÝ CARLO ACUTIS Marie a Jean-Baptiste Maillardovi • Z francouzštiny přeložila Ludmila Terezie Soukalová • Předmluva Antonia Salzano Acutis, Carlova maminka • Redakce Kateřina Lachmanová

Kniha manželů Maillardových je výjimečná tím, že obsahuje nejen všechny důležité momenty Carlova života, ale i začátky jeho nebeského působení: zahrnuje příběhy velkého množství lidí, kteří díky němu našli víru v Krista, zažili tělesné uzdravení nebo osvobození od závislosti. Pro mnohé je tento současný světec mocným povzbuzením, aby podle jeho vzoru zatoužili nepromarnit své životy a přinášet ovoce pro věčnost.

Pavel Nebojsa - Doron
Brož., 130x190 mm, 236 stran + 8 stran
barevné obrazové přílohy, 399 Kč

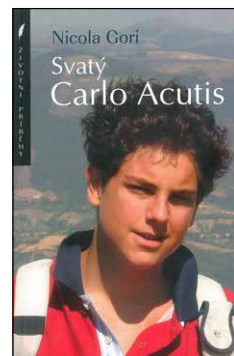
SVATÝ CARLO ACUTIS

Nicola Gori

Z italštiny přeložila Zdeňka Křehlíková
Revize překladu Kateřina Lachmanová
Redakce Eva Mešková

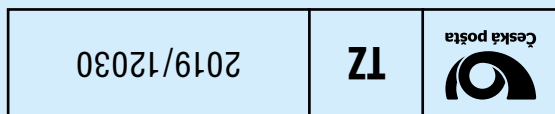
Italský teenager, který zemřel v roce 2006 ve věku patnácti let, působí doslova jako zjevení. Na první pohled normální kluk své doby, veselý a komunikativní, který rád jezdí na výlety, má své oblíbené pejsky, s nimiž natáčí zábavná videa, a velkou vášeň pro počítače. Ještě víc ale tíhne k Božím věcem. Prosadí si první svaté přijímání dřív, než bývá zvykem, a od té doby chodí denně na mši svatou. „Eucharistie je moje autostráda do nebe,“ prohlásí Carlo později a je znát, že její význam chápe do velké hloubky. Evangelia zná skoro nazpaměť. Ze svých úspor se stará o řadu bezdomovců. Přirozeně se stává i misionářem ve svém okolí, pro Boha získává řadu svých vrstevníků i dospělých, včetně několika přátel hinduistů. Když se ptali jeho maminky, jak vůbec objevil víru, když rodina byla prakticky nevěřící, paní Antonie bez obalu přiznala: „Určitě ne zásluhou nás rodičů, to klidně zveřejněte... Mě osobně Carlo zachránil. Byla jsem ve víře ngramotná.“ Kéž nás tento „Boží influencer“ při četbě provází svou přímluvou, abychom svůj život dokázali prožít tak krásně a naplno jako on. Carlo Acutis byl blahověstěn v rekordním čase, už v roce 2020, a v jubilejním roce 2025 byl svatořečen.

Paulínky
Druhé, rozšířené vydání
Brož., 120x185 mm,
128 stran + 16 stran barevné obrazové
přílohy, 249 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc